

Zon in de sinaasappelboomgaard

Manuela Inusa bij Boekerij:

De Valerie Lane-serie:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Het kleine straatje met het grote hart

De Kustdromen-serie:

Vanillegeluk

Zon in de sinaasappelboomgaard

Manuela Inusa

*Zon in de
sinaasappelboomgaard*

Kustdromen 2

Vertaald uit het Duits door Joyce Sengers-Bekkers

ISBN 978-90-492-0381-8
ISBN 978-94-023-2204-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Orangenträume*
Vertaling: Joyce Sengers-Bekkers
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © shutterstock.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Blanvalet Verlag, een onderdeel van Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Duitsland
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Leila Amanda – reisgenoot door Californië,
Orange County-partner en geweldige dochter

*California, here we come,
right back where we started from...*

Proloog

Augustus 2000

‘Gooi hem er nou in!’ riep Lucinda tegen haar vriendin.

Jennifer was ruim een jaar ouder dan zij, omdat haar alleenstaande vader destijds had verzuimd haar op tijd in te schrijven op school. Die ochtend was ze weer eens in tranen op de boerderij verschenen omdat haar vader tegen haar had geschreeuwd en haar met een riem door het huis had gejaagd. Haar ogen waren nog altijd rood, maar haar mondhoeken trokken omhoog tot een voorzichtig lachje. Ze gooide haar vaders kam, die ze van hem had gejat, in de metalen ton waarin een gloeiend vuur brandde.

‘Wat wens je voor de toekomst?’ vroeg Michelle, met wie Lucinda al sinds groep drie bevriend was. Toch hadden ze elkaar allemaal pas gevonden toen ze elf en twaalf waren en naar de middelbare school gingen.

Het was Lucinda’s idee geweest op zondagochtend heel vroeg af te spreken op de sinaasappelboerderij van haar ouders. De boerderij was al jaren hun favoriete plek om te spelen en af te spreken. Ze had voorgesteld een vuurtje te stoken waar ze iets in konden gooien wat voor ieder van hen betekenis had, zodat ze

afscheid konden nemen van het verleden. Vervolgens zouden ze een wens doen voor de toekomst, voor een betere toekomst, zonder gewelddadige vaders of jongens die je kwetsten. Een rooskleurige toekomst vol hoop waarin dromen werkelijkheid konden worden.

Jennifer dacht lang na voordat ze antwoord gaf.

‘Ik wens dat hij me met rust laat. Dat is alles. Dat hij me voor altijd met rust laat,’ zei ze uiteindelijk simpelweg. Lucinda had, als ze Jennifer was, gewenst dat hij zou branden in de hel, maar ze mochten allemaal hun gevoelens uitdrukken zoals ze zelf wilden.

Ze ging wat dichter bij haar vriendin staan en legde een arm om haar schouders.

‘Mag ik nu?’ vroeg Rosemary en ze zette een stap in de richting van de vuurton.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Lucinda.

Rosemary haalde een handvol aardappelen tevoorschijn en strekte haar hand uit naar de ton.

‘Ik wens dat ik alles hier achter me kan laten. De boerderij, de mensen... behalve jullie natuurlijk. Maar ik wil eindelijk weg uit dit gat, naar Hollywood en daar een grote en beroemde filmster worden.’ Haar gezicht begon te stralen bij het idee en ze gooide de aardappelen, die symbool stonden voor Lamont en de boerderij van haar ouders, een voor een in het vuur.

Lucinda twijfelde er niet aan dat Rosemary alles kon bereiken wat ze wilde. Hoe klein en tenger ze ook was, ze had meer zelfvertrouwen dan Lucinda ooit bij iemand had gezien.

‘Ik wens een eigen gezinnetje,’ zei Michelle, de rustigste van

het stel. Ze was pas vijftien, maar had het altijd over haar droombruiloft, schattige kleine baby's en de prachtige, witgeschilderde eengezinswoning met voortuin waar ze ooit in zou willen wonen. Ze wierp een opgevouwen blad papier in het vuur, waar vast een gedicht of de tekst van een van de vele smartlappen op stond waar Michelle de hele dag naar luisterde.

'Goh, wat een verrassing,' fluisterde Lucinda tegen Jennifer, die grijsde.

'En wat wens jij voor de toekomst?' vroeg Rosemary haar.

Lucinda hoefde er niet eens over na te denken. Ze haalde een verrotte sinaasappel tevoorschijn en smeed die met een grote boog in de ton. 'Ik wil alleen een goede oogst en dat ik de rest van mijn leven op de boerderij mag blijven.' Al sinds ze zelfstandig kon denken, voelde ze iets bijzonders voor deze plek, de vruchten, de heerlijke aroma's die ze verspreidden en de ongeken- de smaak. Ze wilde nooit ergens anders wonen, kon zich niet eens voorstellen dat ze de boerderij niet van haar ouders zou overnemen, wilde nooit iets anders doen dan sinaasappels oogsten, eten en verwerken.

Ook nu haalde ze een paar rijpe, heerlijk geurende citrusvruchten tevoorschijn en gaf die aan haar vriendinnen.

'Wat doen we nu met het vuur?' vroeg Michelle ietwat angstig. 'Wat als je ouders wakker worden en het nog brandt?'

'Ach, het dooft vast snel,' zei ze om haar vriendin te kalmeren. 'Eet je sinaasappel op!' Ze griste de ronde vrucht uit haar handen en stak met de nagel van haar duim in de schil om hem een beetje los te maken, omdat Michelle het altijd zo moeilijk vond een beginnetje te maken.

En zo stonden ze die vroege zomerse ochtend, al voor zessen, heerlijke Valencia-sinaasappels te eten. Het sap liep over Jennifers kin en ze veegde haar gezicht schoon met haar mouw, waarop Rosemary haar neus optrok.

Lucinda sloot haar ogen en snoof de zwoele augustuslucht op. Die was nergens mee te vergelijken. Net als de zomer, haar zestiende zomer, die ze vast nooit zou vergeten. Ze had niet alleen voor het eerst gekust, maar ze had ook het gevoel dat zij en haar vriendinnen in de afgelopen weken nog hechter waren geworden.

Het was een perfect moment... tot ze allemaal een harde schreeuw hoorden en zich angstig omdraiden. Zo'n schreeuw hadden ze nog nooit gehoord. Hij ging door merg en been en deed het bloed in hun aderen stollen.

1

Lucinda deed de laatste gedroogde stukjes citrusfruit in kleine plastic zakjes, sloot ze met witte lintjes en plakte er stickers op met ‘Sinaasappelthee’, ‘Citrusthee’ en ‘Kumquatthee’. Daarna legde ze alles in een grote kist en zette die bij de andere, die al gevuld waren met potten marmelade en chutney, flesjes siroop, zakjes met gedroogde fruitpartjes, gekonfijte vruchten en sinaasappelzuurtjes, die nog maar kort in haar assortiment zaten. Ze was extra vroeg opgestaan om alle voorbereidingen voor de markt af te ronden. Daar zou ze later geen tijd meer voor hebben, want vandaag was het eindelijk zover: de sinaasappeldagen begonnen.

Inmiddels was het een traditie geworden dat haar drie oude jeugdvriendinnen elk jaar in juli een weekend naar Lucinda’s sinaasappelboerderij kwamen. In die dagen – van vrijdag tot en met zondag – lieten ze oude tijden herleven. Ze haalden herinneringen op uit hun jeugd, vertelden elkaar over hun huidige levens en droomden over de toekomst. Ze aten ontelbare sinaasappels, bleven de halve nacht wakker en genoten ervan dat ze eindelijk weer samen waren, waarna ze op zondagavond weer ieder hun eigen weg gingen.

Lucinda wist dat zij niet de enige was die zich verheugde op de

sinaasappeldagen, zoals ze hun tijd samen noemden. De anderen keken er net zo naar uit, misschien zelfs nog meer, want zij brachten niet het hele jaar op een sinaasappelboerderij in Californië door, en konden niet elk voorjaar genieten van de geur van de sinaasappelbloesem, in de zomer van de rijpe vruchten en in de winter van de heerlijke recepten met sinaasappel en kaneel.

Lucinda leefde al haar hele leven tussen de sinaasappels. Ze was opgegroeid op deze boerderij, was hier gevormd, had mensen verloren, anderen ontmoet en zowel mooie als treurige herinneringen gemaakt. De boerderij was haar leven, haar thuis. Ze ademde voor deze boerderij. Ze wist niet eens of ze ooit ergens anders zou kunnen wonen, ergens waar de geur van sinaasappels niet in de lucht hing. En aangezien alles in haar leven om sinaasappels draaide, was er tot nu toe nog geen ruimte geweest voor een man. In elk geval niet voor een man die haar passie voor de boerderij niet begreep. Ze had ook geen man nodig, verzekerde ze zichzelf telkens weer. Maar soms, op eenzame avonden op dit grote stuk land, miste ze iemand om mee te praten. En als ze nieuwe recepten uitprobeerde, zou het fijn zijn als ze iemand anders kon laten proeven en om zijn mening kon vragen.

Eigenlijk was er ook wel iemand. Alejandro, een Mexicaan die inmiddels al heel wat jaren meeging en al ruim twintig jaar in dienst was van de familie. Ook nu nog, na de dood van haar vader en het vertrek van haar moeder, bood Lucinda de illegale arbeidskracht onderdak in de kleine, oude schuur aan de rand van haar erf. Want ook al was ze een sterke en zelfverzekerde vrouw, ze vond het ergens toch wel fijn om te weten dat ze hier niet helemaal alleen was.

Af en toe klopte ze bij Alejandro aan, bracht hem iets te eten of bleef een paar minuten met hem staan kletsen. Verder zag ze hem niet veel. Hij deed zijn werk – er stonden altijd enkele kisten rijpe sinaasappels voor haar klaar wanneer ze die nodig had – maar als ze niet beter wist, had ze kunnen denken dat Alejandro zijn huisje nooit verliet. Hij was erg op zichzelf. Geen wonder na alles wat er negentien jaar geleden was gebeurd.

Ze veegde met de rug van haar hand het zweet van haar voorhoofd en deed haar lange blonde haren in een hoge paardenstaart. Het was pas tien uur, toch was het nu al ruim vijftientig graden. In de loop van de dag zou het kwik gegarandeerd ruim boven de dertig uitstijgen. Lucinda wist dat haar vriendinnen uitkeken naar de hitte, want dan konden ze de halve dag in de zon liggen en genieten van een cocktail en de verhalen die ze elkaar te vertellen hadden.

Dit waren de enige vrije dagen in het hele jaar die de vier meiden zichzelf gunden, dagen waarin ze even niet bezig waren met hun baan en gezin. Vooral Rosemary en Jennifer hadden het altijd heel druk met hun werk. Michelle daarentegen was vast blij eindelijk eens te ontkomen aan het sombere dagelijkse leven van een huisvrouw en Lucinda zelf keek ernaar uit eindelijk eens wat mensen om zich heen te hebben. Al weken telde ze de dagen af en kon ze nauwelijks wachten tot de eerste van haar vriendinnen zou arriveren. Ze gokte dat het Jennifer zou zijn, omdat zij niet alleen gewetensvol en betrouwbaar was, maar ook heel stipt – wat vast te maken had met haar werk als advocaat.

Ze sloot de grote schuurdeuren en rekte zich uit, ademde de warme lucht met het heerlijke citrusaroma in. Haar ouders hadden altijd alleen sinaasappels verbouwd. Maar na de dood van haar vader had haar moeder besloten de boerderij aan Lucinda over te laten. Vijf jaar geleden was ze vertrokken en had Lucinda besloten een voor een andere citrusbomen aan te planten: citroenen, grapefruits, mandarijnen en kumquats. Aan die laatste was ze zo'n beetje verslaafd geraakt en ze waren uitgegroeid tot haar lievelingsfruit. Toen de boompjes in de winter vol hingen, had ze bijna elke dag nieuwe recepten uitprobeerde.

De mix van al die vruchten zorgde ervoor dat de geur die in de lucht hing niet alleen aangenaam was, maar ook spannend, prikkelend en vol avontuur. En dat was Lucinda als mens ook, haar karakter werd weerspiegeld in haar werk en ze was meer dan tevreden dat ze deze stap had genomen.

De zon scheen in haar ogen. Ze knipperde en bracht een hand naar haar voorhoofd om beter te kunnen zien. Links van haar strekten de sinaasappelbomen zich uit, zo ver het oog reikte. Rechts lagen de tuin en het donkergeel geschilderde huis, dat bijna oranje leek in de zon. Om het hele huis lag een veranda, waar vier rieten stoelen, een witte ronde tafel en een schommelbank met luifel op stonden. Bovendien was de veranda bezaaid met bloemen. Op elke lege plek had Lucinda potten en plantebakken neergezet en opgehangen; geraniums, fuchsia's en begonia's gaven het huis een ultieme sfeer van geborgenheid. In de voortuin bloeiden hortensia's en allerlei soorten rozen in verzorgde bloembedden die zich uitstrekten langs de met witte kiezels bedekte oprit.

Er was nog altijd niemand te zien. Maar het was ook pas zeven voor half elf 's ochtends. Lucinda verwachtte eigenlijk nog niemand voor het middaguur. Dus liep ze het huis in, schonk verfrissend citroenwater in een schaal en waste haar bezwete gezicht. Ze wist niet of er een kern van waarheid in zat dat de zomers in Bakersfield heter waren dan in de rest van Californië, maar dat het er heet was, stond buiten kijf.

Ze keek door het raam naar buiten en haar blik viel op de achterste sinaasappelvelden, de eerste die haar vader zo'n veertig jaar geleden had bewerkt nadat hij de boerderij had gekocht. Hij was destijds pas twintig en had niets anders dan de vijfduizend dollar die zijn overleden grootvader hem had nagelaten. Daarvan had hij vier hectare grond gekocht en enkele sinaasappelbomen geplant, hoewel men zei dat hij zich beter in Orange County kon vestigen, waar de bomen beter zouden gedijen. Maar hij liet zich niet van zijn stuk brengen. Hij had het gevoel dat hij zijn geluk zou vinden in Lamont, een klein voorstadje van Bakersfield. Later had hij aan Lucinda opgebiecht dat een reclamebord voor sinaasappelsap voor het raam van een winkeltje de doorslag had gegeven in zijn keuze. Tijdens zijn roadtrip door het westen van de Verenigde Staten, die hij na zijn eind-examen had gemaakt, had hij dat bord gezien in het centrum van Bakersfield. Er had een mooie jonge vrouw op gestaan met een mand vol sinaasappels, met daarbij de tekst: 'Zin in sinaasappels? Dan bent u hier aan het juiste adres!' Hank had dat letterlijk genomen en was gebleven. Toen hij zes maanden later zijn Liliana leerde kennen, wist hij dat hij de juiste keuze had gemaakt.

Lucinda hoorde een claxon en keek op. Veertien over elf. De tijd was weer eens voorbijgevlogen terwijl zij had staan dagdromen. Nu zag ze een auto het erf op rijden. Opgewekt liep ze het huis uit; ze kon niet wachten om de eerste van haar vriendinnen om de hals te vliegen.

Rosemary zag Lucinda het huis uit lopen en glimlachte. Haar slechte humeur verdween als sneeuw voor de zon. Ze maande zichzelf haar zorgen te vergeten en te genieten van de dagen met haar vriendinnen. Hun sinaasappeldagen.

Ze stapte uit haar witte Mercedes Roadster Cabrio, die ze zichzelf cadeau had gedaan voor haar verjaardag, en schoof haar zonnebril in haar haren. Lucinda viel haar al in de armen.

‘Rosemary! Ik ben zo blij dat je er bent!’

‘Ik ook. Een paar dagen zonder paparazzi zijn echt hemels, dat kan ik je vertellen.’

‘O jee. Ik vergeet soms hoe beroemd je inmiddels bent,’ zei haar vriendin en ze lachte.

Ja, hier in Lamont was ze nog altijd die goede oude Rosemary Stutter, het kleine meisje dat droomde van een carrière in Hollywood. Maar voor de buitenwereld was ze Rose Steen, de vrouw die die droom had waargemaakt.

Lucinda bekeek haar succesvolle vriendin. ‘Je ziet er fantastisch uit,’ zei ze oprecht. Rosemary was met haar ranke lichaam, zachte gelaatstrekken en bruine krullen altijd al de mooiste van de vriendinnengroep geweest, maar in de afgelopen jaren was ze regelrecht in een tweede Natalie Portman veranderd. Lucin-

da vond haar betoverend, en de rest van de wereld klaarblijkelijk ook.

‘Ach, en ik heb vandaag mijn best nog helemaal niet gedaan. Deze oude vodden,’ antwoordde Rosemary met een afwijzend gebaar.

Lucinda schudde lachend haar hoofd, want ze wist dat ‘deze oude vodden’ waarschijnlijk meer hadden gekost dan de gehele inhoud van haar kledingkast.

‘Maar ik kan niet anders dan het compliment beantwoorden. Jij ziet er ook goed uit, Lucinda. En nog altijd geen dag ouder dan twintig. Hoe doe je dat toch? En dat is een serieuze vraag. In Hollywood geven ze duizenden dollars uit voor veel te dure schoonheidsbehandelingen en -producten, maar jij bent en blijft gewoon mooi. Gezegd door Moeder Natuur, zeggen we dan.’

Lucinda bekeek zichzelf. Vandaag had ze een korte spijkerbroek aan met een witte tanktop, witte Chucks, en ze moest zelf ook toegeven dat ze weer iets was afgevallen.

‘Dat doet de frisse lucht,’ antwoordde ze. ‘Ik ben de hele dag buiten. Bovendien eet ik heel gezond.’ Rosemary moest eens weten... in de afgelopen maanden had ze nauwelijks iets anders gegeten dan haar eigen oogst.

‘Je moet me je geheim verklappen, afgesproken?’

‘Tuurlijk. We hebben nog het hele weekend de tijd.’

Haar vriendin pakte haar handen vast en keek haar even aan met een intense blik. Lucinda dacht even tranen in Rosemary’s ogen te zien, maar een fractie van een seconde later glimlachte ze alweer en vroeg of ze naar binnen konden gaan zodat ze zich kon opfrissen.

‘Natuurlijk. Je weet de weg. Ik blijf hier en kijk uit naar de anderen, goed?’

Rosemary knikte en verdween naar binnen.

Rosemary kon niet onder woorden brengen hoe blij ze was hier te zijn. Hoeveel ze ook van haar man Edward en hun dochtertje Jeannie hield, de afgelopen maanden waren een hel geweest. Dat zou ze haar vriendinnen natuurlijk niet vertellen. Dat deed ze nooit. Als ze hier was, liet ze Hollywood, haar chique villa aan het strand van Malibu, haar filmrollen, de paparazzi, de roddels en de problemen achter. Eén weekend lang kon ze helemaal zichzelf zijn, dan was ze gewoon weer Rosemary Stutter, en het leven was zorgeloos en leuk.

Ze veegde de paar eenzame tranen weg die over haar wangen rolden en depte haar gezicht met een wattenschijfje dat ze in de lade naast de wastafel had gevonden. Daarna liep ze de keuken in en schonk een glas water in uit de kan die op tafel stond. De schijfjes citroen en sinaasappel gaven het water een frisse smaak. Alleen al deze smaak op haar tong bracht talloze herinneringen boven.

Vrolijk stapte ze weer naar buiten, liep de drie treden van de verandatrap af en haalde diep adem. De geur van sinaasappels in de lucht vervulde haar van top tot teen en gaf haar een prettig gevoel. Ze moest glimlachen. Dit was haar favoriete plek op aarde.

Lucinda zag Rosemary in haar zwarte shorts, de rode, mouwloze blouse en de hoge hakken het huis uit komen en lachte breed. Ze

was opgelucht, want even had ze zich zorgen gemaakt. Rosemary kwam moe en onevenwichtig over. Terwijl altijd werd gedacht dat Hollywoodsterren altijd tevreden en gelukkig waren, nooit zorgen hadden en eventuele zorgen die toch de kop opstaken met al dat geld meteen de wereld uit geholpen konden worden. Rosemary vertelde als ze hier was ook altijd alleen over hoe mooi het leven in L.A. was, alsof al haar dromen waren uitgekomen. Waarom zou ze aan haar woorden twijfelen? Ze waren allemaal blij voor hun vriendin dat haar leven als actrice, echtgenote en moeder zo perfect was. Niemand was jaloers, dat durfde Lucinda wel te zeggen, want jaloezie en afgunst waren emoties die ze al lang geleden hadden afgezworen. Nadat destijds, na de tragische gebeurtenissen van hun zestiende zomer, de waarheid aan het licht was gekomen.

Rosemary kwam naar haar toe en vroeg: 'Wie denk je dat er als volgende aankomt?'

'Jennifer natuurlijk. Ik had zelfs verwacht dat ze de eerste zou zijn. Maar toen kwam jij met je chique cabrio de hoek om gescheurd.' Ze glimlachte naar haar vriendin.

'Een verjaardagscadeau. Van mezelf. Edward heeft dezelfde in het zwart.'

'Hij mag zich gelukkig prijzen, die droomman van je. Hoe gaat het eigenlijk met hem? En met jullie mooie dochter?' De kleine Norma Jeane was prachtig. Rosemary en Edward hadden haar naar Norma Jeane Baker vernoemd, de echte naam van Marilyn Monroe. Haar roepnaam was Jeannie.

Lucinda zag een speciale glans in Rosemary's ogen die ze alleen kreeg als ze het over haar gezin had. 'Het gaat goed,

dank je. Jeannie gaat binnenkort al naar school.'

'Nee, echt? Gaat die kleine al naar school?' Lucinda's mond hing open van verbazing. 'Wat is de tijd snel gegaan!'

'Ja, dat zeg ik ook altijd. Het lijkt wel gisteren dat ik haar luiers nog verschoonde en nu zegt ze het al als ik er dik uitzie in een jurk.'

Lucinda begon te lachen, om twee redenen. Ten eerste wist ze vrijwel zeker dat Rosemary nooit Jeannies luier had verschoond. Daar hadden ze per slot van rekening een kindermisje voor. En ten tweede omdat het onmogelijk was dat Rosemary er dik uit zou zien.

'Echt waar? Ze heeft wel lef, dat moet ik toegeven. Ik zou de strijd met jou niet aan durven gaan, hoor. Misschien moet je haar een levenslang televisieverbod opleggen.'

'Soms zou ik dat wel willen. Wat de media soms over mij vertellen... dat wil je je kind niet aandoen. Ze begrijpt nog niet dat het niet allemaal waar is. Laatst werd bijvoorbeeld verkondigd dat ik een affaire zou hebben met Zac Efron.'

Lucinda sloeg haar hand voor haar mond en giechelde. 'O, nee toch. En dat heeft Jeannie gehoord?'

'Ja. Bridget, het kindermisje, had een realityshow aanstaan, *Teen Mom*, geloof ik, en toen kwam het roddelnieuws.'

'O, nee! En hoe reageerde ze erop?'

Haar vriendin lachte. 'Je zult het niet geloven, maar ze was dolblij! Ze vindt die oude films van *High School Musical* geweldig en zag al helemaal voor zich dat Zac binnenkort met haar door het huis zou dansen.'

Nu kon Lucinda zich echt niet meer inhouden en begon te

lachen. Jeannie was gewoon betoverend. Betoverende kleine Jeannie. Ze zag haar veel te weinig, de laatste keer was al bijna twee jaar geleden, toen ze Rosemary en haar gezin had bezocht in Malibu. Het was gelukkig niet al te ver weg, zelfs in dezelfde staat, zodat je best voor een of twee dagen op en neer kon. Dat gold helaas niet voor de rest.

Jennifer was na haar opleiding tot jurist aan het Sandra Day O'Connor College of Law in Arizona naar Atlanta vertrokken, waar ze carrière maakte bij een topadvocatenkantoor. Atlanta, daar kon je niet zomaar even heen rijden. En naar Austin, Texas, waar Michelle woonde, ook niet. Maar dat was niet de reden dat Lucinda al jaren niet meer in Texas was geweest. Er speelden helaas andere factoren een rol in het feit dat ze Michelle, die altijd haar beste vriendin was geweest, al zo lang niet meer had opgezocht.

Op dat moment reed Michelle de oprit op. Rosemary stond kaarsrecht, als een echte diva, en lachte en zwaaide. Lucinda klapte enthousiast in haar handen en liep naar haar toe.

‘Michelle!’ riep ze en spreidde haar armen uit. Haar vriendin beantwoordde de omhelzing. Ze hielden elkaar heel lang vast en lachten stralend. ‘Wat heb ik je gemist.’

‘Ik jou ook. Hé, daar hebben we onze grote ster. Hoe gaat het, Rose Steen?’

‘Heel goed, dank je. Maar je weet heel goed dat ik door jullie zo niet genoemd wil worden. Hier ben ik altijd nog Rosemary.’ Dat zei Rosemary elk jaar, terwijl het helemaal niet zo gemakkelijk was om te vergeten wie ze echt was. En wie ze geworden was.

‘Tuurlijk. Dus je hebt nog steeds geen kapsones?’

‘Dit weekend in elk geval niet.’ Rosemary knipoogde naar Michelle en omhelsde haar.

‘Waar is Jennifer? Die is er toch altijd als eerste?’

‘Dat vroeg ik me ook al af. Zou ze haar vlucht hebben gemist?’ Lucinda keek op de klok. Twaalf over half twaalf.

‘Laten we naar binnen gaan en kijken of we haar kunnen bereiken. Ik moet me echt even opfrissen,’ zei Michelle en ze plukte aan haar gele topje. ‘Die huurauto stond pal in de zon toen ik hem ophaalde. Het lijkt wel alsof ik twee uur in de sauna heb gezeten.’

‘Waarom heb je de airco dan niet aangezet?’ vroeg Rosemary.

‘Ach, ik snap toch allemaal niet hoe dat werkt. Jullie weten hoe ik over techniek denk.’

Rosemary liep naar de huurauto, stak haar hoofd door het open raam, drukte op een paar knopjes en zei: ‘Da’s toch zo gepiept?’

‘Laat het straks maar zien. Ik moet eerst naar de wc.’ Dat was Michelle. Ze zei wat ze dacht.

Lucinda moest lachen. ‘Ik hoop dat je op zijn minst weet hoe die werkt. Zo’n ding kan bijvoorbeeld doorspoelen...’

‘Haha! Ja, lach maar, dat doet me niks. Ik ben blij dat ik er eindelijk eens tussenuit kan om te ontspannen.’

‘En wij zijn blij dat je dat met ons doet.’

‘Ik wil niet vervelend doen, maar ik moet echt even...’

‘Je weet de weg.’ Lucinda maakte een uitnodigende beweging en Michelle liep naar het huis.

Ze haakte haar arm door die van Rosemary en op hun gemakje volgden ze hun vriendin naar binnen.

‘En nu die stomme dingen uit,’ zei Rosemary en ze trok haar chique Jimmy Choos uit en liep op blote voeten door.

Lucinda sloot heel even haar ogen en wenste dat dit weekend heel bijzonder zou worden, want het kon weleens hun laatste weekend op de sinaasappelboerderij zijn.

2

Jennifer had inderdaad haar vlucht gemist. 's Avonds had ze ruzie gekregen met haar knipperlichtrelatie Daniel en die ruzie had de hele nacht geduurd. 's Ochtends had ze zich verslapen en was veel te laat op de luchthaven aangekomen. Gelukkig had ze nog een andere vlucht naar Los Angeles weten te vinden, maar ze had zich vervolgens zo naar de gate moeten haasten dat ze niet eens tijd had gehad om haar vriendinnen te laten weten dat ze later kwam. Ze had in elk geval nog het geluk dat Californië in een andere tijdzone lag en ze de klok twee uur achteruit kon zetten.

Tijdens de vlucht naar Los Angeles moest Jennifer weer aan Daniel denken. Ze was boos omdat hij haar eerste vrije weekend in lange tijd verpestte.

Jennifer was een workaholic, nam haar beroep als advocaat in civiele zaken heel serieus en gunde zichzelf maar zelden een adempauze. Maar eens in het jaar liet ze al het werk uit haar handen vallen en reisde ze af naar Lamont, haar thuis, wat ze alleen zo kon noemen omdat ze daar met de allerbeste vriendinnen was opgegroeid die je je kunt voorstellen. Als zij er niet waren geweest, hadden de herinneringen aan Lamont een permanente bittere nasmaak nagelaten. Dat had ze aan haar vader te